

A HÍD

Írta:
RELLE PÁL

Vasárnap adják át a forgalomnak a Boráros-téri új hidat. Százéves álma valósul meg ezzel Budapestnek. Azaz: csak félig valósul meg. A teljes megvalósulást majd csak a beígért óbudai híd felépítése hozza meg. Ez a félig megvalósult álmom mégis sokat jelent. Nemcsak technikai és forgalmi szempontból. Nemcsak a város fejlődése szempontjából, amiről mostanában áradozó cikkeket olvashatunk. Nem ok nélkül. Szinte hihetetlen, hogy miért kellett ennek a hídnak a megépítésére, ha nem is száz, de akár csak ötven évig is várni? abban a pillanatban, amikor a Nagy-körút a Dunától a Dunáig kiépült és a Margit-híd is elkészült, a fejlődés akaratának legtérmetesebb érvényesülése az lett volna, ha a túlsó hidat is megépítik. A Nagy-körútnak e nélkül egyszerűen nem volt értelme. Különleges pesti kuriózum volt ez a hatalmas útvonal, mely elindult azzal a céllal, hogy körbe vigye a forgalmat a két testvérváros között; Párizsból magát Eiffelt, a nagy konstruktort hozták el, hogy a Margit-híddal méltóképen intdítsák el ezt a forgalmi elgondolást, mely aztán fél évszázadra megtorpant a Boráros-térnél... nem is a Duna előtt, hanem a sokkal szélesebben hömpölygő pénzügyi tehetetlenség és városfejlesztési értelmelenség előtt.

Most végre elkészült a nagy híd, amelyről büszkén állapítják meg, hogy a világ egyik legmerészebb gerendatartós hídja, a magyar mérnöki tudásnak és magyar iparnak egyik legnagyobb arányú alkotása, a magyar technikának újabb dicsősége, 514.94 méter hosszú 22.70 méter széles és 10 millió pengőbe került. Építéséhez 850 vagon vasat, 500 vagon cementet, 580 vagon betonkavicsot és 650 vagon faragott követ, vagyis összesen közel 3000 vagon anyagot használtak fel. Ennek ellenére elkészült a híd, mely Budát végre teljes mértékben egygyé kapcsolja Pest életével. Valljuk be, ezért ötven évig és száz évig is érdemes volt várni. Fő az, hogy egy kollektív álmom, ha félig is, de végre megvalósult.

Mert, ami ilyenkor önkéntelenül is eszébe ötlük az embernek... gondolkunk azokra az álmokra, amelyek nem ötven, nem is száz, de évezredek óta nem valósultak meg. Megvalósulatlan álmok, amiket mi pestiek, magyarok együtt álmodtunk végig az egész emberiséggel. Álmok, amelyek a teremtés koronájával, e földön fogamzott első emberekkel indultak el azzal a magasabb rendeltetéssel, hogy hidat verjenek érzés, gondolat, szeretet és megértés partjai között. És íme: ez az érzelmi vagy értelmi körút évezredek, évmilliók óta áll befejezetlenül, megtorpanva az értelmelenség, a gyűlölet vízpartján. Egy mesterséges Óceán tátong itt ember és ember között melvet nem tudunk, mert nem is akarunk áthidalni.

Lényegében az egész élet egy végtelen körforgalom: a semmiből a semmibe és ami ebből egy emberre vagy egy-gy generációra jut, egy kisszakasszal megváltható élettávolság... és még ezen a lépésnyi távon sem tudjuk, hogy az ember emberi célját elérje. Nincsenek élet-és emberfejlesztési elgondolásaink. Holott lelki mértékkel mérve: mekkora távolság választja el az embert az embertől?... Gondolkozzunk emberhez méltóan. Volna-e 514.94 méter hosszú az a híd, amellyel a szívtől szívig, az értelemtől értelemig kellene átívelni életünk, mai világunk ellentétfolyamatát? Kellene akár csak egy vagonnal is abból az érzelmi és értelmi anyagból,

amiből végre ez a híd, a béke és a boldogság hídja felépülhetne? És mibe kerülne? Aligha többre egy szívdobbanásnyi munkáeraésmelésnél, egy nagy emberi pillanatnál, amelyben a széthúzás, a gyűlölködés partjai között hidavatásra invitáljuk az emberben végtelen szunnyadó jóindulatot,